

Tvänne wackra

W i s o r.

Den Första:

De ljuswa Mänskins stunder,
Sabina Dig påminn, m. m.

Den Andra:

Jag för Soldater tycke har m. m.

S I D E N.

Tryckt i Wennlundska Bstryckeriet.

1825.

Jag för Soldater tycke har:

De lefwa fritt och gladt.

Hur skönt att se en wacker karl

Med plymer på sin hatt!

En fack och munter Krigare

Jag hand och hjerta helst will ge:

Och kommer Josef snart igen,)

Så fira wi förlofningen.) ::

Jag älskar honom, och med stål;

Han älskar mig också;

Och om en kys han af mig stjal,

Tar jag af honom två.

Mitt hjerta gladt och lifligt slår

Blott jag min Josef älska får.

Uck om han wore här igen,)

Så fira wi förlofningen!) ::

De ljuswa månskensstunder,
Sabina Dig påminn;

När utanför mitt fönster,
Du ropte släpp mig in.

När jag upp till Ditt fönster
På stegen klättrat opp.

Och med Ditt prat och wäsen
Wäckt hela huset opp.

Din (min) Far kom ut och såg mig (Dig)

På stegen hos Dig (mig) stå,

Och agad af hans nådwar

Jag (Du) måste hemåt gå ::

Jag måste, måste hemåt gå.

Men snart Sabina åter

Mig under fönstret ser.

Jag wet ej hur det kom sig

Men nyckeln han föll ner ::

Jag wista: Söta Bina,

Du porten öppna kan.

Och jag, jag wista åter:

Nej, nej det går ej an ::

Så salta genom porten

Till Dig — —

Tyst, tyst, jag ber.

Så smög jag genom porten

Till Dig — —

Tyst, tyst, jag ber.

Och så fick jag min maka,

Min maka :: min maka,

Och så fick jag min maka, min maka,

J. Er.

Min maka i Er :: ::

En dag jag i min ofuld satt,
Straxt utanför des dörr,
Des sköna händer fick jag fatt,
Och ville nu som förr.
Då framkom hastigt hennes far,
Som bakom dörren ofedd war;
Och slutet blef precist som nyss,
Att jag fick wandra utan kyss.

Då jag gick der förbi i går,
Hon sakta sade mig:
I qväll mitt fönster öppet står,
Och då jag väntar dig.
Jag kommer får och full af hopp,
Mot wäggen reser stegen opp,
Men den brast under mig itu,
Och kyss fick jag ej heller nu.

Och så det alltid med mig går.
Wist är jag glad och ung,
Men om ej snart en kyss jag får,
Så blir min lefnad tung.
Säg ni som ha'n mitt öde sport,
Hwad har jag stackars goße gjort,
Att ingen will förbarma sig,
Och wara god och kyssa mig?

Exemplaret kostar 1 R. W:lo.

24
Twenne

Nya och Backra

K ä r l e f s - W i s o r ,

Den första:

En Trohets-Wisa:

Jag icke will om bygdens Glickor
fråga, m. m.

Den Andra:

En Klago-Wisa,

om den beständiga olyckan:

Jag är så ung, min blod så het, m. m.

SEDERHOLM, 1825.

Tryckt i Wennlundskä Boktryckeriet.

Trohets = Wisa.

Jag icke will om bygdens flickor fråga:
Jag ewigt, Belma! endast dig tillber.
Du känner mig, wet att min ömma låga
Kan ej för dig utsläckas mer.
Ej kunna tidens många, många Risten
Förändra tänkesätt hos mig.
Jag älskar dig och Pilismeskan är griften,
En sista sucken tillhör dig.

Om modet wacklar, då mig trumman bjuder,
Då här mot här, och man mot man utgår,
Jag Belma ser, och från dess läppar ljuder,
Ett ord, och straxt nytt mod jag får.
"Strid för din Kung och tänk uppå din flicka,
"Jag alltid beder Gud för dig.
"Han skall dig skydda och till slut så sticka,
"Att du med lagrar får omfamna mig.

"Men om likwål dig ödet skulle swika,
"Din Belmas bön mot himlen ej bli hörd,
"O! må ditt mod, din dygd ej gifwa wika,
"Jag denna motgång, som en nyttig störd.
"Du är ju född, att likars sällhet dana;
"Gå, uppfyll din bestämmeelse,
"Så skall en gång wid slutet af din bana
"Du bort om grafwen Belma återse.

Klago-Wisa,

Om den beständiga Olyckan:

Jag är så ung, min blod så het,
Jag är blott femton år,
Dch bättre ej än kyssa wet,
Men kyssar aldrig får:
Dch är min flicka än så får,
Så tror jag att förgjorde det är,
Ty jag må längta aldrig så,
Men kyssar får jag ej ändå.

Vår grannas Fiken är så god,
Så wacker som en dag.
Jag här om dagen fatta mod
Dch samntog henne, jag.
Men, ack! uti dess förklådsband
En knappnål stack mig uti hand.
Dch jag stref till, ty blo'n kom ut,
Dch med vår kyssning blef det slut.

En dag wid sjön jag henne såg,
Hon war så öm, så warm,
Om kyssen bad jag, och straxt låg
Omkring dess hals min arm.
Hon spetsade sin rosenmund,
Men fram kom sadrens arga hund,
Mig rasande i benet bet,
Dch kyssen glömdes af förträt.